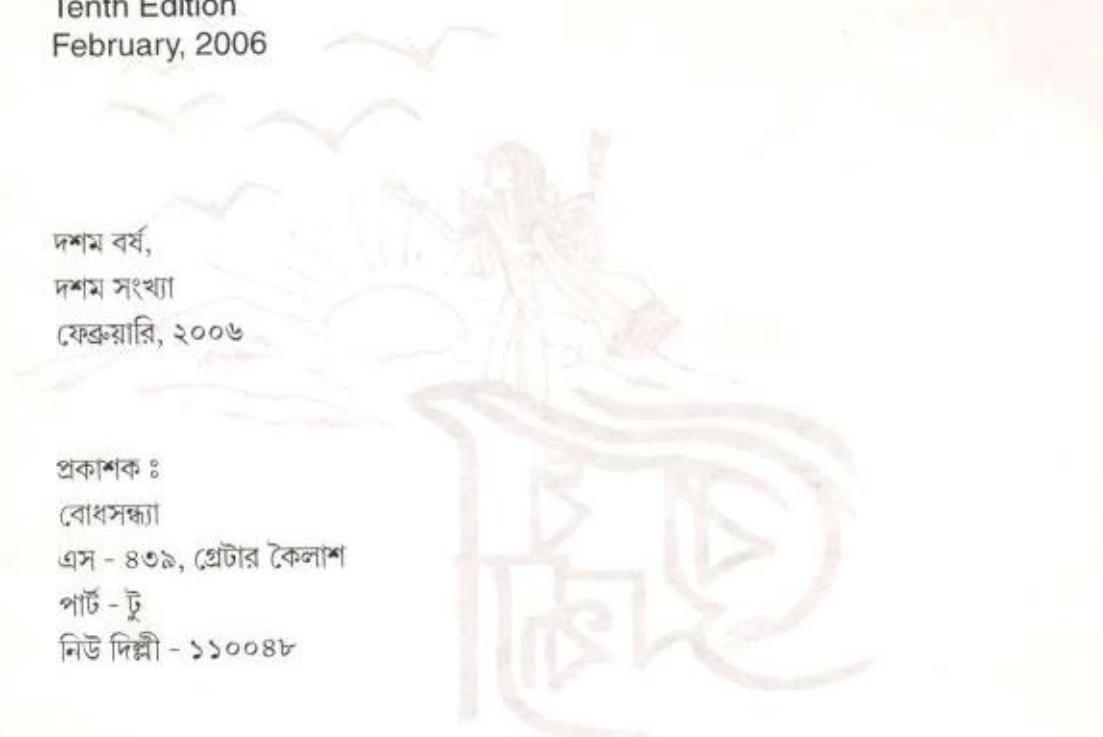

Bodhsandhya
Tenth Edition
February, 2006

দশম বর্ষ,
দশম সংখ্যা
ফেব্রুয়ারি, ২০০৬

প্রকাশকঃ
বেধসন্ধা
এস - ৪৩৯, গ্রেটার কলাশ
পার্ট - টু
নিউ দিল্লী - ১১০০৮৮

প্রচ্ছদ
শম্পা সরকার (দাস)

চিনামন

প্রাচ্য রাজ্য

মুদ্রাক্ষর বিন্যাস, মুদ্রণ
রমা চক্রবর্তী
ডি-৬৩০, চিনুরঞ্জন পার্ক
নিউ দিল্লী - ১১০০১৯
ফোনঃ ৮১৬০৩৯৯৬

ଦାରିତ୍ବ

ତନୁକା ଭୌମିକ ଏନ୍

'ଆର ଏକ ପିସ୍ କେକ ଦିଇ, ଉର୍ମିଲା? ଛୋଟ୍ ଏକ ପିସ୍'! ବ୍ରାକ ଫରେସ୍ଟ-ଏର ଏକ ଟୁକରୋ ଟୁପ କ'ରେ ପଡ଼େ ମିସେସ ଉର୍ମିଲା ସରକାରେର ଏଗିୟେ ଧରା ପ୍ଲେଟେର ଉପର।

'ଆଟି, ଆଇସିଂ ଏର ରୋଜଟା ନେବ୍?' ଅନୁରୋଧ ବୁନୁନେର।

'ଅକ୍ଷ କୋର୍ସ। ପିକୁ, ଏସ, ତୁମିଓ ଏକଟା ରୋଜ ନାଓ'

ବାର୍ଥ-ଡେ କେକେର ଟୁକରୋ ନିଯେ ଘୁରେ ଘୁରେ ସକଳେର ଖାଓୟାର ତଦାରକ କରେ ସୋନାଲୀ। ଶେଷେ ଏକବାର ଚଟ୍ କରେ କିଚେନେର ଅବଶ୍ଵା ଦେଖିତେ ଯାଇ, ତିନାରେ ବନ୍ଦୋବନ୍ତ ସବ ଠିକ ଆହେ ତୋ?

କିଚେନେ କିଷଗେର ଥାକାର କଥା, ଅଥଚ କିଚେନ ଫାଁକା। ନିଶ୍ଚଯାଇ ବିଡ଼ି-ସିଗାରେଟ ଖେତେ ବେରିଯେଛେ ସାଇଡେର ଦରଜା ଦିଯେ। ଫାଁକା ଘରେ ହଠାତ୍ କାଳୋ ଲୋକଗୁଲି ମନେର ମଧ୍ୟେ ହାନା ଦେଇ। ତାଡ଼ାତାଡ଼ି ମନ ଶକ୍ତ କ'ରେ ଖାବାର ଆୟୋଜନ ଦେଖିତେ ଥାକେ ସୋନାଲୀ।

'ମ୍ୟାଡ଼ାମ, କିଛୁ ଚିନ୍ତା କରିବେନ ନା। ଏଦିକେ ସବ ଠିକ ଆହେ!' କିଷଗ ଯେବେ କୋନ ଫାଁକେ ଫିରେ ଏମେହେ।

'ଜାନି କିଷଗ, ତୁମି ଥାକତେ ଆମାର କୋନ ଟେଲଶନ ନେଇ। ତାଓ ଏକବାର...' ବଲୁତେ ବଲୁତେ...

'ମା! ମା!' ଝାଡ଼େର ମତ ତିନା ଏମେ ହାଜିର। 'ସବାଇ ତୋମାକେ ଖୁଜିଛେ। ଶୀଗଗିର ଏସ!' ହାତ ଧରେ ଟାନିତେ ଟାନିତେ ମା-କେ ବସାର ଘରେ ନିଯେ ଯାଇ ତିନା।

ତିନାକେ କି ମୁଦର ଦେଖାଇଁ ଆଜକେ। ବାରୋ ବଛରେର ଜନ୍ମଦିନେ, କୈଶୋରେର ଶେଷ ପ୍ରାନ୍ତେ ଏମେ ଦୌଡ଼ିଯେଛେ ସେ। କି ମୁଦର। ମନେ ମନେ ପ୍ରଶଂସା ନା କ'ରେ ପାରେ ନା ସୋନାଲୀ। ଆବାର ମନେ ହୁଏ, ସବ ମାୟୋର ଚୋରେଇ ତାଦେର ମେଯେରା ମୁଦର।

'କି, ମା-ମେଯେର କି ମିଟିଂ ହଚିଲ?' ମିଃ ବ୍ୟାନାଜୀର କଥାଯ ଭାବନାର ସୁତୋ କେଟେ ଯାଇ।

'ଟୁପ ସିଫ୍ରେଟ୍!' ହାସିତେ ହାସିତେ ଜବାବ ଦେଇ ସୋନାଲୀ।

'କାନେଟୋ ନତୁନ ବାନାଲେ?' ଜୟତୀର ପ୍ରଶ୍ନ।

'ନା ଗୋ, ଦୁ' ବଛରେର ଉପର ହୁଯେ ଗେଲ ବାନିଯେଛି।'

'ଓ ମା, ଦେଖେ ମନେ ହଞ୍ଚେ ଏକେବାରେ ନତୁନ!'

ପାଟି ଚାଲିତେ ଥାକେ। ଶାଢ଼ୀ, ଗୟାନା, ବେଡ଼ାନ, ସିନେମା, ରାଜନୀତି, ମୁଖରୋଚକ ପି.ଏନ.ପି.ସି. ସବ ଚେତ୍ୟେର ତାଳେ ଓଠେ ଏବଂ ପଡ଼େ। ତିନାର ଆର କଫିର ପର୍ବ ଶେଷ ହୁଯେ ତିନାର ବନ୍ଦୁରା, ରବି ଆର ସୋନାଲୀର ବନ୍ଦୁରା ଏକେ ଏକେ ଯେତେ ଯେତେ ରାତ ବାରୋଟା ବାଜେ।

ଶୁଭେ ଗିଯେ ସୋନାଲୀ ଭାବେ — ଆଜକେ ଆମି ଏତ ଟାଯାର୍ଡ, ଶୁଯେଇ ଘୁମିଯେ ପଢ଼ିବ। ଆଜକେ ଆର କାଳୋ ଲୋକଗୁଲେ ବିରକ୍ତ କରିବେ ନା। ରବି ସୁଥି ମାନୁଷ, ବିଚାନାୟ ପଢ଼ିତେ ନା ପଢ଼ିତେଇ ଘୁମ। ହାତ ବାଡ଼ିଯେ ବେଡ ଲ୍ୟାମ୍ପେର ସୁହିଚ ବନ୍ଧ କ'ରେ ଘୁମେର ପ୍ରାର୍ଥନା କରେ ସୋନାଲୀ। ହେ ଭଗବାନ, ଘୁମ ଯେବେ ଚଟ କ'ରେ ଏମେ ଯାଇ।

କିନ୍ତୁ ନା। ଟିକ୍ଟିକ୍ ସାଡିର ଶବ୍ଦ ଶୁଣିତେ ହୁଁ। ରବିର ମୃଦୁ ନାକ ଡାକା ଶୁଣିତେ ହୁଁ। ଘୁମ ଆସିବେ ନା।

'ରବି, ଶୁଣଇ? ଆଇ, ରବି!' ଆନ୍ତେ ତେଲା ଦେଇ ସୋନାଲୀ। 'ଉଁ?'

'ଶୋଇ ନା, ଘୁମ ଆସିବେ ନା।'

'ଚେଷ୍ଟା କର। ଠିକ ଆସିବେ।' ଘୁମ-ଜଡ଼ାନ ଗଲାର ଉତ୍ତର।

'ଏକଟା କଥା ଶୁଣିବେ?'

'ମ୍ମ?!

'କନ୍ଟପ୍ଲେସେ ରାନ୍ତର ଧାରେ ଫୁଟପାଥେ କତଙ୍ଗୁଲେ ଲୋକ ଥାକେ ଦେଖେଇ'

'ଫୁଟପାଥେ ତୋ କତ ଲୋକଇ ଥାକେ!'

'କି କାଳୋ ଲୋକଗୁଲେ! ଓରା ଛେଲେ-ମୋହେ, ବାବା-ମା ସବାଇ ମିଳେ ଫୁଟପାଥେ ଥାକେ। ଓଥାନେ ଉନ୍ନନ ପେତେ ହାଁଡ଼ି ଚାପିଯେ କି ଜାନି କି ରାଗୀ କରେ। ଛେଲ୍ଲା ସବ କାପଡ ରେଲିଂ୍ସେ ମେଲେ ଦେଇ। ରାତ୍ରେ କି ଜାନି କିଭାବେ ଥାକେ। ତିନାର ବସି ମେଯେଗୁଲୋର କି ଦଶା ହୁଁ... ଗାଡ଼ ନିଃଖାସେର ଶବ୍ଦେ ସୋନାଲୀ ଟେର ପାଯ ଯେ ରବି ଘୁମିଯେ ପଢ଼େଇଁ।

କାଳୋ ଲୋକଗୁଲୋକେ ଭୁଲିତେ ପାରେ ନା ସୋନାଲୀ।

କେ ଜାନେ କୋଥେକେ ଆସେ ଓରା! କେନ ଓରା ଶୀତେ-ଗ୍ରୀଷ୍ମେ ରାଙ୍ଗୟ ସଂସାର ପେତେ ଥାକେ, କେନ ଓରା ଅକୁଳ ସମାଜେର ବ୍ୟାଭିଚାରେର ଶିକାର ହୁଯ, ଆର କେନେଇ ବା ସୋନାଲୀ ଆର ତାର ପରିବାର ନରମ ବିଛାନାୟ, ନିରାଗନ୍ତର ଓମେ ଘୁମୋତେ ପାରେ, ତାର କାରଣ କେ ବଲେ ଦେବେ?

୨

ଘୁମ ଥେକେ ଉଠିତେ ବେଳା ହଲ। ରବି ଏଦିକେ ଅଫିସ ଯାଓଯାର ଜନ୍ୟ ପ୍ରାୟ ତୈରି। ସୋନାଲୀକେ ଉଠିତେ ଦେଖେ ବଲଲ— 'ଘୁମ ହଲ?'

ହାଇ ତୁଲତେ ତୁଲତେ ସୋନାଲୀ ବଲେ—

'ବ୍ରେକଫେସ୍ଟ କ'ରେଛ?'

'ହଁ, ହଁ। ଓ ଶୋନୋ, ଆଜକେ ଫିରତେ ରାତ ହିତେ ପାରେ। ବିକେଳେର ଦିକେ ଏକଟା ମିଟିଂ ଆଛେ। ଡିନାରେ ଆମାର ଜନ୍ୟ ଓପ୍ରେଟ କୋର ନା।'

'ଆଜ୍ଞା। ତିନା କି ନିଜେର ଘରେ?'

'ତାଇ ତୋ ମନେ ହଲ। ଆଜକେ କୁଲେ ଯାଯାନି — କି ବ୍ୟାପାର?'

'ଓର ଛୁଟି ଆହେ ଆଜକେ। ଦୁଜନେ ମିଲେ 'କ୍ଲ୍ୟାବଲ୍' ଖେଳବ ଠିକ କ'ରେଛିଲାମ।'

ରବି ବିଫକେମ ହାତେ ଏତକ୍ଷଣେ ଦରଜାର ବାହିରେ। 'ଓକେ, ମୀ ଇଉଁ।'

'ବାହି!' ଦରଜାଯ ଦୀନିଯି ରବିକେ ଦେଖିତେ ଦେଖିତେ ଆର ଏକଟା ଛୋଟୁ ହାଇ ତୁଲଲ ସୋନାଲୀ। ଉଠିତେ ଦେରୀ ହ'ଯେଛେ — ଶରୀରଟା ମ୍ୟାଜ୍ ମ୍ୟାଜ୍ କ'ରେଛେ। ଏଥିନ ସ୍ନାନ କରିଲେ ବରଂ ଏକଟୁ ଫ୍ରେଶ ଲାଗିବେ।

'ମା, ଫୋନ ବାଜିଛେ...' ତିନାର ଗଲା ପାଯା।

ଫୋନ ତୁଲେ ଅଚେନା ଗଲାର ଆଓୟାଜ।

'କିରେ, ତିନିତେ ପାରଛିସ୍ ନା?'

'ନ୍ନା...'

'ଆମି ଶୋଭନ।'

'ଶୋଭନ? କଲକାତାର? କଲେଜେର?'

'ହଁ, ଠିକ ଧରେଛିସ।'

'ଏତ ବହର ପରେ ତୋର ଗଲା ଶୁନିଲାମ। କୋଥେକେ କଥା ବଲିଛିସ? କେମନ ଆଛିସ ବଲ?'

'ଦାଁଡ଼ା, ଦାଁଡ଼ା। ସବ ଶୁନିବି। ଆଗେ ବଲ, ଆଜକେ କରିଛିସ କି ଦୁଃଖରେ? ମାନେ ଝାଁ ଆଛିସ?'

'ଝାଁ ମାନେ...' ଇତନ୍ତି କରେ ସୋନାଲୀ। 'ଝାଁ ଏମନିତେ ଆଛି। ଆସିଲେ ଆଜକେ ମେଯର କୁଲ ଛୁଟି। ଓ ବାଡ଼ିତେ

ଆଛେ। ତୁଇ ବରଂ ଚ'ଲେ ଆସେ ନା। ଆମାର ଫୋନ ନମ୍ବର କାର କାହେ ପେଲି ରେ? ଏତଦିନ କଷ୍ଟାଙ୍ଗ ନେଇ...'

'ନନ୍ଦିନୀ ଦିଲ। ଆମି ତାହଲେ ଚ'ଲେଇ ଆସାଇ କିଛୁକ୍ଷଣରେ ମଧ୍ୟେ। ତୋର ବାଡ଼ୀର ଠିକାନା ଆର 'ଡିରେକ୍ଶନ ଟା ଏକବାର ଦେ ତୋ।'

ଫୋନ ରେଖେ ଦିଯେ ସୋନାଲୀ ଭାବିଛି କଲକାତାର କଲେଜ-ଜୀବନେର କଥା। ଛାତ୍ର ଭାଲାଇ ଛିଲ ଶୋଭନ, ସୋନାଲୀଦେର ଦଲେର ସାଥେ ଭାଲ ଭାବ ଛିଲ ଓରେ। ଏକଟୁ ସିରିଯାସ ଧରଣେ ଛେଲେ। ଥାର୍ଡ-ଇଯାରେ ହଠାତ୍ ଜଡ଼ିଯେ ପଡ଼ିଲ ରାଜନୀତିତିତେ। ମୁଖେ ଦାଡ଼ି, କାଥେ ବୋଲା — ଶୋଭନ ହ'ଯେ ଉଠିଲ କଲେଜେ ବାମପଦ୍ଧି ରାଜନୀତିର ଏକଜନ କର୍ଣ୍ଧାର। ପାଟ୍-ଟୁଇ ରେଜାଲ୍ଟ୍‌ଓ ଭାଲ ହ'ଲ ନା। ପାଶ କ'ରେ ଯାଓଯାର ପରଓ ମାରେ ମାରେ ଆଜତ୍ତା ମାରତେ ଆସତ ଓ ସୋନାଲୀଦେର ବାଡ଼ିତେ। ସେଟା କମତେ କମତେ ଏକଦିନ ଯୋଗାଯୋଗ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣି କେଟେ ଗେଲ।

'ଓ ମା, କଥନ ଥେକେ ଡାକଛି। କାର ଫୋନ ଛିଲ?' ତିନାର କଥାଯ ସମ୍ବିନ୍ଦ୍ରି ଫିରେ ଆସେ। ଏକ ପୁରୋନ ବନ୍ଦୁ, ବୁବାଲି? ଆସବେ ଏଥାନେ ଦୁଃଖରେ!

ଶୋଭନ ଏଲୋ ବେଳା ବାରୋଟାର ପର। କଲି-ବେଲ ଏର ଆଓୟାଜେ ସୋନାଲୀର ଆଗେ ତିନାଇ ପୌଛେ ଗେଛେ ଦରଜାର କାହେ।

'ମା, ତୋମାକେ ଏକ ଭଦ୍ରଲୋକ ଡାକଛେ।'

ଶୋଭନେର ଚେହାରା ଦେଖେ ସୋନାଲୀ ଏକେବାରେ ଅବାକ। ରୋଗା, ପାକିଯେ-ଯାଓଯା ଦାଡ଼ିର ମତ ଚେହାରା, ଏକ ସମଯେର ଫର୍ସା ମୁଖ ପୁଡ଼େ କାଲୋ — ଚେନାଇ ଯାଇ ନା ଏକେବାରେ। କିନ୍ତୁ ଦାଡ଼ିର ଫାଁକେ ପରିଚିତ ହାସି ଡୁକି ମାରତେଇ ସୋନାଲୀର ମନେ ପୁଡ଼େ ଯାଇ ପୁରୋନ ଶୋଭନକେ।

'ଆୟ, ଆୟ, ଭେତରେ ଆୟ। ତିନା, ଶୋଭନ ଆକଳ୍। ଆମରା ଏକମାତ୍ରେ କଲେଜେ ପଡ଼ିତାମ।'

'ହାଇ।'

ଶୋଭନ ଏଦିକେ ସୋନାଲୀକେ ଖୁଟିଯେ ଦେଖିଛେ। ଆଗେର ଥେକେ ମୋଟା, ଫର୍ସା ଲାଗିଛେ ବଟେ, ତବେ ଚେହାରାର ଖୁବ ଏକଟା ହେରଫେର ହୁଏ ନି।

'କୀ ରେ, ଖୁବ ବୁଡ଼ି ହ'ଯେ ଗେଛି, ନା?'

'ଧ୍ୟାଂ, କି ବକହିସ।' ହୋ ହୋ କ'ରେ ହେସେ ଏଠେ ଶୋଭନ। ହାସତେ ହାସତେ ଚୋଖ ଚାଲିଯେ ଦେଇ ଘରେର ଚାରଧାରେ। ମୟୁର ଦେଇଲେ ଛବି ବୋଲାନ, ମେବୋତେ ଦାମୀ କାପେଟି। ନରମ ଗଦୀଓୟାଲା ସୋଫା। ଘରେର କୋନେ ପଟେଡ୍ ପ୍ଲାଟେଟ୍ ମୁନ୍ଦର ସବୁଜେର ଛୋଯା।

'ଶୋଭନ, ଠାନ୍ତା କିଛୁ ବ'ଲେ ଦିଇ?'

ବ୍ରାହ୍ମି

ସୋନାଲୀର କଥା ଚଟକା ଭାଣେ ଶୋଭନେର । ବାଇରେ ରୋଦେର ଥେକେ ଏସେ ଏହି ଠାଙ୍ଗ ଅଇସକ୍ରିମେର ମତ ଘରେ ଢୁକେ ଓ ଯେଣ ଆଜିମ ହୁଯେ ପଡ଼େଛି ।

‘ବଳ୍ପ’

‘ଆର ଏକଟୁ ବାଦେ ଲାକ୍ ଖାଓୟା ଯାବେ ? ଆମି କିଷଣକେ ବଲେଛି ସବ ରେଡ଼ି କରେ ରାଖତେ ।’

‘ମା, ଆମି ଏକଟୁ ଶ୍ଵେତାକେ ଫୋନ କରତେ ଯାଇଛି ।’

‘ଯାଓ । କିନ୍ତୁ ଫିଫଟିନ ମିନିଟ୍ସ୍ ବାଦେ ଥେତେ ଏସୋ ।’

‘ଓକେ । ବାଇ, ଆକଳି ।’

ଶୋଭନ ହାତ ନାଡ଼େ । ପାଲ୍ଟା ‘ବାଇ’ ବଲ୍ଲାଟା ମୁଖେ ଆସେ ନା । କିଷଣର ଆଳା କୋଳ୍ ଡିଂକେର ପ୍ଲାସ ଶୋଭନେର ହାତେ ଏକଟା ଦିଯେ ଓର ଉଲ୍ଲୋ ଦିକେର ସୋଫାଯ ବୈସେ ପଡ଼େ ସୋନାଲୀ ।

‘ଏବାର ବଳ୍ପ କିଭାବେ, କୋଥେକେ, ଏତଦିନ ପର ଆବିର୍ଭୃତ ହଲି । କୋଥାଯ ଆହିସ, କି କରଛିସ...’

୩

ଶୋଭନ ଚଲେ ଯାଓୟାର ପର ଜାନଲାର ପାଶେ ଅନେକଙ୍କଳ ଚୁପ କରେ ଦାଢ଼ିଯେ ରଇଲ ସୋନାଲୀ । ବିଚଲିତ ଲାଗଛେ । ରବିର କୋମ୍ପାନୀର ବିରୁଦ୍ଧେ ଗିଯେ କୋନ କାଜ କରାର କଥା ଓ ଭାବତେଇ ପାରେ ନା । ରବିର ରୋଜଗାରେଇ ଓଦେର ଖାଓୟା-ପରା-ବାସହାନେର ଖରଚ ଚଲଛେ । ନିଜେ ରୋଜଗାର କରେ ନା ବୈସେ ସୋନାଲୀର ମନେ ମାରେ ମାରେ ଏକଟା ମୂଳ୍କ କୀଟା ବୈଧେ । ସ୍ଵାମୀର ପ୍ରତି, ମୋଯେର ପ୍ରତି କର୍ତ୍ତବ୍ୟେ ବ୍ୟାପାରେ ତାଇ ସେ ଖୁବଇ ସଜାଗ ।

ନା, କିଛିତେଇ ପାରବେ ନା । ରବିର କେରିଆରେ କ୍ଷତି ମାନେ ତେ ତାର ନିଜେରେଇ କ୍ଷତି । ...କିନ୍ତୁ ସେଇ ନିର୍ଦୋଷ ଶ୍ରମିକଟା ? କି ଯେଣ ନାମ ବଲ୍ଲାଟ ଶୋଭନ ? ହୀଁ, ହୀଁ, ଗୋବିନ୍ଦ । ଇଲେକ୍ଟ୍ରୋକ୍ରିଟିକ୍ ହୁଯେ ମାରା ଗେଛେ ସଥିନ କାରଖାନାର ଦୁ' ଏକଜନ ଛାଡ଼ା ଆର କେଉଁ ଛିଲ ନା । ‘ମ୍ୟାନେଜମେଣ୍ଟ’ ଓଟାକେ ‘ନ୍ୟାଚାରାଲ ଡେଖ’ ବା ସ୍ବାଭାବିକ ମୃତ୍ୟୁ ବୈସେ ଚାଲାବାର ଚେଷ୍ଟା କରଛେ । କ୍ୟାଜୁଯାଳ ଶ୍ରମିକ ବୈସେ ଗୋବିନ୍ଦର ନିଶ୍ଚଯିଇ କୋମ୍ପାନୀର ଥେକେ ଟାକା ପଯସା ବୈଶି ପାଞ୍ଚନା ନେଇ । ଯଦି ନା ଘୁଷ ହିସେବେ... ନା, ନା, ରବିର ସମସ୍ତକେ ଏଇକମ ଭାବତେଇ ମନେର ମଧ୍ୟେ ବିଦ୍ରୋହର ଝାଡ ଓଠେ । ପରଣ, ଓର ଟ୍ୟାରେର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଯେ ଘୁଷ ଦିଯେ ଏକଟା ମିଟମାଟ କରେ ଓର କୋମ୍ପାନୀକେ ବିପଦେର ହାତ ଥେକେ ବାଁଚାନ, ତା’ ଆଜଇ ଦୁପୁରେ ସୋନାଲୀ ଜାନତେ ପେରେଛେ ।

ଶୋଭନ ଏଥିନ ଏକଟା ବାମପଥୀ ଦଲେର ଥାସରୁଟ ପର୍ଯ୍ୟାଯେ ସତ୍ରିଯ ସଦମ୍ୟ । ରବିର କୋମ୍ପାନୀର ଏକ କାରଖାନା ଯେ ଥାମେ ତାର କାହେଇ ଓ ଥାକେ । ନିଜେର ଦଲେର ହୁଯେ ଆମବାଦୀଦେର

ରାଜନୈତିକ ସଚେତନତା ବାଢ଼ାନ ଆର ତାଦେର ସଂଘବନ୍ଦ କରାର କାଜ କରେ । କଯେକଦିନ ଆଗେ ରବିଦେର କୋମ୍ପାନୀର ଏକ ସାଧାରଣ ମଜଦୁର - ନାମ ଗୋବିନ୍ଦ - ରାତେ କାଜ କରାର ସମୟେ ବିଦ୍ୟୁତ୍-ପ୍ଲଟ୍ ହୁଯେ ମାରା ଯାଯା । ଶୋଭନେର ଦଲେର ଲୋକେରା ଏଥିନ ଚେଷ୍ଟା କରଛେ ସତି ଘଟିନା ଯାତେ ପ୍ରକାଶ ପାଇ ଆର ରବିଦେର କୋମ୍ପାନୀ ଯାତେ ସେଫ୍ଟଟି ବର୍ଳ ଅମାନ୍ କରାର ଜଳ୍ୟ ଶାସ୍ତି ପାଇ । ଅନ୍ୟଦିକେ ରବିଦେର ଚେଷ୍ଟା ଚଲଛେ — ଯାତେ ଟାକା ପଯସା ଦିଯେ କେସ୍‌ଟାକେ ଧାମାଚାପା ଦେଓୟା ଯାଯା ।

କୋମ୍ପାନୀର ‘ଭାଇସ୍-ପ୍ରେସିଡେନ୍ଟ’ ହିସେବେ ରବିର ଏକାରଥାନାଯ ଯାଓୟାଟା ଖୁବଇ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ । ଗୋବିନ୍ଦର ମୃତ୍ୟୁର ଏକ ବଢ଼ ସାଙ୍କୀ ମୋଟା ଦାଁତ ମାରାର ଆଶାଯ ବୈସେ ଆହେ ରବିର ପ୍ରତୀକ୍ଷାଯା । ଶୋଭନଦେର ଅବଶ୍ୟ ବିଶ୍ଵାସ ଯେ ଦୁ’-ତିନଦିନ ସମୟ ହାତେ ପେଲେ ଓରା ଏହି ସାଙ୍କୀକେ ଦିଯେ ଏକଟା କେସ୍ କରାନର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରତେ ପାରବେ । ରବିର ଥେକେ ଜୁନିୟର କୋନ ଅଫିସାରେର ମାଥେ କଥା ବଲାତେ ସାଙ୍କୀ ରାଜୀ ନୟ । ଆବାର କୋମ୍ପାନୀର ପ୍ରେସିଡେନ୍ଟ ଏଥିନ ଦେଶେର ବାଇରେ । ଅତଏବ ସୋନାଲୀ ଯଦି ରବିର ଟ୍ୟାର୍ଟା କ୍ରୋନମତେ ପିଛୋତେ ପାରେ ।

ହଠାତ୍ ରାଗ ହିଁୟେ ଯାଇ ସୋନାଲୀରୁ। ଭେବେହେ କି ଶୋଭନ ? ପୁରୋନ ବଞ୍ଚିହେର ସୁଯୋଗ ନିଯେ ଏ କି ଧରମେର ଅନୁରୋଧ ? ନାଃ, ଏଥିବେଳେ ରବିକେ କୋଣ କରେ ସବ କଥା ଖୁଲେ ବଲବେ.... କିନ୍ତୁ ଦ୍ୱାନ୍ ଯେ ସୋନାଲୀର ନିଜେର ମନେ। ଆଶର୍ଷ, ସେଟା ଟେର ପେଯେଇ କି ଶୋଭନ ଛୁଟେ ଏସେଛିଲ ତାର କାହେ ? ନା କି ଭାବଳ, ଏକଟା ଶୈର ଚେଷ୍ଟା କରେ ଦେଖି ? ଯୌତୁ ହୋଇ, ଗତ କରେକ ଘନ୍ଟାଯ ସୋନାଲୀର ନିଜେର ମନେ ଯେ ଉଥାଳ ପାଥାଳ ହିଁୟେ, ତା'କେ ତୋ ସେ ନିଜେ ଅସ୍ତ୍ରୀକାର କରନ୍ତେ ପାରେ ନା। ଯେ କାଳୋ ଲୋକଙ୍ଗୁଲୋ ଓକେ ଦିନରାତ ଭାବାୟ, ତାଦେର ସାଥେ ଗୋବିନ୍ଦର କୋଥାଯ ଯେଣ ଏକଟା ସମ୍ପର୍କ ଆଛେ। ଗୋବିନ୍ଦ, ତାର ପରିବାରଙ୍କ ଏତେ ଲୋକଙ୍ଗୁଲେର ମତ ଅସହ୍ୟ; ଏଦେର ଜୀବନେ ନ୍ୟାୟବିଚାରେର ଆଶା କରାଟାଇ ଅନ୍ୟାୟ। କିନ୍ତୁ ସୋନାଲୀ ଯଦି ପାରେ ? ଏକଟୁ ଓ ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତେ ? ଏହି ତୋ ସୁଯୋଗ। ଓଦେର ପାଞ୍ଚଟା ଏକଟୁ ଭାରୀ କରାର। ଓଦେର ପ୍ରତି ସୋନାଲୀର କି କୋଣ ଦାୟିତ୍ୱରେ ନେଇ ?

8

କି କରି, କି କରି କରେ ପରଦିନଟା କେଟେ ଗେଲା। କାଳ ଭୋରେଇ ରବିର ଫ୍ଲାଇଟ। ରାତ୍ରିବେଳା ତାଇ ତାଡ଼ାତାଡ଼ି ଖାଓୟା ମେରେ ଶୁଯେ ପଡେ ରବି। ସୋନାଲୀ ଏଥର ଓସର କରନ୍ତେ କରନ୍ତେ ଶୁନନ୍ତେ ପାଯ ରବିର ହାଁକ — “କି ହଲ, ସୋନା ? ଶୁତେ ଏସେ ତାଡ଼ାତାଡ଼ି। କାଳ ଆବାର ଖୁବ ଭୋରେ ଉଠନ୍ତେ ହବେ”

ହଠାତ୍ ଆଇଡିଆ। ଯେଣ ବିଦ୍ୟୁତ୍କଳକେ ହାନା ଦେଇ ସୋନାଲୀର ମନେ। ମିଯୋନ ଗଲାଯ ଜବାବ ଦେଇ,

“ଆସଛି। ଶରୀରଟା ଠିକ ଭାଲ ଲାଗଛେ ନା।”

“କି ହଲ ?”

“ଆନ୍ତିଜି ଲାଗଛେ। ଖାଓୟାଟି ବୋଥହୁଁ....”

“ଜୋଯାନେର ଆରକ-ଟାରକ ନେଇ ବାଡ଼ିତେ ? କତବାର ବଲେଛି ଆନିଯେ ରେଖେ। ଥାକଳେ ଥେଯେ ନାହିଁ। ଠିକ ହିଁୟେ ଯାବେ।”

“ହୁଁ ହୁଁ ଥାଇଛି।”

“ଆମି ଶୁଯେ ପଢ଼ିଲାମ।” ରବିର ଗଲା ଭେଦେ ଆମେ।

“ଭୋରେ ଉଠନ୍ତେ ହବେ। ଫ୍ଲାଇଟ ମିସ୍ କରଲେ ମୁଶକିଲ। ଡିଇକେ ମାତ୍ର ଦୁଟୋ ଫ୍ଲାଇଟ ଯାଏ।”

ଟ୍ୟାବଲେଟ ବାର କରେ ସୋନାଲୀ। ପ୍ଯାକେଟେର ଗାୟେ ପ'ଡ଼େ ନେଯ — ଏଲ.ଏ.ଏକ୍.ଏ.ଟି.ଆଇ.ଭି.ଇ. ହୁଁ, ଏତେଇ କାଜ ହବେ।

ରାତ ଦୁଟୋ ନାଗାଦ ସୋନାଲୀର ଧାର୍ତ୍ତାଯ ଧର୍ମାଦ କ'ରେ ଉଠେ ବସେ ରବି।

“କି ହଲ ? ଅୟାଲାର୍ ବେଜେ ଗେଛେ ?”

“ନା, ନା। ଶୋନ, ଆମାର ମନେ ହୁଁ ଫୁଡ ପଯାଜନିଂ ହିଁୟେଛେ। ଏର ମଧ୍ୟେଇ ତିନ-ଚାରବାର ଗେଛି। ଆବାର ପେଟେର ମଧ୍ୟେ ମୋଚଡ଼ ଦିଜେଛି।”

ସୋନାଲୀର ଫ୍ୟାକାଶେ ମୁଖେର ଦିକେ ତାକିଯେ ଚିନ୍ତାଯ ପଡ଼େ ରବି।

“ମାଇ ଗଢ଼। ଏଥିନ କି କରା ଯାଏ ? ଏତ ରାତେ କୋଣ ଡାକ୍ତାରକେ ଡାକାଓ ତୋ ମୁଶକିଲ। ଓମୁଖ ଥେଯେଛ ତୋ ?”

“ହୁଁ, କିନ୍ତୁ କାଜ ତୋ କିଛୁ ହିଁଛେ ନା।”

“ଆର କରେକ ଘନ୍ଟାର ମଧ୍ୟେ ଆମାକେଓ ତୋ ବେରିଯେ ଯେତେ ହବେ। ପ୍ରବଲେମ ହିଁୟେ ଗେଲା।”

ଆମେ ଆମେ ଶାବ୍ଦ ତୁଲେ ସୋନାଲୀ ରବିର ଦିକେ ତାକାଯ।

“ତୋମାର ଟ୍ୟାରଟା ଏକଟୁ ପିଛିଯେ ଦିତେ ପାରବେ ନା ? ପ୍ଲାଇଜ ?”

“ନା, ନା, ତା କି କ'ରେ ହୁଁଥାଏ। ତୁମି ଅତ ଭାବଚ କେନ ସୋନା ? ତାହାଡ଼ା ଟିନା ତୋ ଆହେ। ସକାଳ ହିଁଲେଇ ଡାକ୍ତାରକେ ଥବର ଦେବେ। ଆମି ଦୁଦିନେର ମଧ୍ୟେଇ ଏସେ ପଢ଼ିବା।”

“ପ୍ଲାଇଜ, ରବି !” ସୋନାଲୀର ଚୋଥେର କୋଣ ଚିକଚିକ କରନ୍ତେ। “ତୋମାର କାହେ କୋନଦିନ କିଛୁ ଚାଇ ବଲ ? ଚାରଦିକେ ଯା ‘ଗ୍ୟାସଟ୍ରୋ-ଏଟ୍ରାଇଟିସ’ ହିଁଛେ, ବଜ୍ଡ ଭଯ କରେ। ତାହାଡ଼ା, ତୁମି ପାଶେ ନା ଥାକଲେ ବଜ୍ଡ ହେଲିଲେସ୍ ଲାଗେ। ଏକଟା ଦିନ ପିଛିଯେ ଦାଓ ନା, ଏମନ କି ହବେ ?”

“ଠିକ ଏକଟା ଦିନ ତୋ ନଯା। ଆବାର ଦୁଦିନ ବାଦେ ଫ୍ଲାଇଟ। ଆଜଛା ଠିକ ଆହେ।” ଦୀର୍ଘଶ୍ଵାସ ପଡ଼େ ରବି। “ତୁମି ସଥିନ ଏତବାର ବଲେଇ ଆର କାଜଟାଓ ବାମେଲାର। ଆର ଦୁଟୋ ଦିନ ଭାବବାର ସମୟ ପାଓଯା ଯାବେ।”

“ଓଃ ରବି !” ଶ୍ରାମୀର କାଁଧେ ମାଥା ହେଲିଯେ ଦେଇ ସୋନାଲୀ !” ଏତ ନିର୍ମିତ ଲାଗଛେ। ତୋମାର ଅଫିସେଓ ସବ ଠିକ ହିଁୟେ ଯାବେ, ଦେଖୋ !”

ମାଥାର ମଧ୍ୟେ ପାଥରେର ମତ ବୋବାଟା, ଆର ନେଇ, ଟେର ପାଯ ସୋନାଲୀ ! ମନେ ମନେ ବଲେ, “ଆମାର କାଜ ଆମି କରଲାମ, ଶୋଭନ ! ବାକିଟା ତୋରା ଦେଖିମ୍।